

РЕШЕНИЕ

№ 55

гр. Варна, 19.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния
състав:

Председател: Марин Г. Маринов

Членове: Мария К. Терзийска
Елина Пл. Карагьозова

при участието на секретаря Христина Здр. Атанасова
като разгледа докладваното от Мария К. Терзийска Въззивно гражданско
дело № 20223100502619 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по жалба вх. № при ВРС 80637/22.11.2022 г. на Р. Я. С.,
чрез особен представител адв. С. против Решение № 3229/27.10.2022 г. по
гр.д. № 13824/2021 г. по описа на РС Варна, с което е прието за установено в
отношенията между „БНП ПАРИБА ПЪРСЪНЪЛ ФАЙНЕНС С.А.“ и Р. С., че
последният дължи на кредитора сумите, за които в производството по ч.гр.д.
№ 6250/2021 г. по описа на ВРС е издадена Заповед № 1530/07.05.2021 г. за
изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК.

Според жалбоподателя решението следва да бъде отменено поради
неправилно приложен материален закон в резултат на неточна оценка на
доказателствата по делото. Настоява, че претендираните суми не се дължат от
потребителя по договора за кредит, защото на първо място не е доказана
хипотезата на чл. 27 ал.2 от ЗПК, приложима в конкретния случай и на
следващо – защото по отношение на претендираната като част от главницата
застрахователна премия, не е доказано плащане на същата от ищеца
/застрахователен посредник/ на застрахователя. Настоява и че ищцовото
дружество не е застраховател, за да начислява застрахователна премия. По
отношение на акцесорните претенции за възнаградителна лихва и лихва за
забава моли за отхвърлянето им поради неоснователност на иска за главница
и на самостоятелно основание поради недопустимост на претенция за два
вида лихви за един и същ период. Претендира разноски за две инстанции.

Становището на въззиваемата страна е за неоснователност на жалбата.
Настоява, че решението на ВРС е законосъобразно и правилно и моли за

неговото потвърждаване.

В съдебно заседание въззивникът, чрез назначения особен представител, поддържа аргументите по жалбата и по същество на спора.

Въззиваемата страна, писмено в молба по хода на делото повтаря аргументите по отговора.

Съдът, като приема, че е сезиран с редовна и допустима за разглеждане въззивна жалба, депозирана от лице, легитимирано чрез правен интерес от обжалване, след съвкупен анализ на доказателствения материал по делото приема за установено от **фактическа и правна страна**:

Обжалваното решение е валидно и допустимо, поради което в рамките на ограничения въззив настоящата инстанция се произнася по приложението на императивни правни норми и доводите в жалбата.

В развилото се заповедно производство по ч.гр.д .№ 6250/2021 г. по описа на ВРС е издадена в полза на „БНП ПАРИБА ПЪРСЪНЪЛ ФАЙНЕНС“ С.А. Франция, чрез „БНП ПАРИБА ПЪРСЪНЪЛ ФАЙНЕНС“ С.А., клон България заповед № 1530/07.05.2021 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК против длъжника Р. Я. С. от гр. Варна за сумата от 1157.16 лева, съставляваща главница по договор за потребителски кредит за покупка на стоки или услуги № CREX-17679316/07.02.2020 г., ведно със законната лихва от депозиране на заявлението до окончателното изплащане на задължението, за сумата от 147.54 лева възнаградителна лихва за периода 15.05.2020 г. – 15.02.2021 г. и за сумата от 98.43 лева лихва за забава за периода 15.06.2020 г. до 16.04.2021 г. както и разносните в това производство.

След връчване на заповедта на длъжника с приложение на чл. 47 ал.5 от ГПК и съответни указания до кредитора, е предявена искова претенция за сумите по заповедта.

В исковата молба кредиторът твърди, че страните по спора са встъпили в правоотношение по договор за потребителски кредит за покупка на стоки, по силата на който кредиторът е превел на търговския партньор 1199 лева за покупка от страна на ответника С. на посочената в договора за кредит, стока. Договорът за кредит е сключен за срок от 12 месеца при месечна погасителна вноска в размер на 130.47 лева, в това число възнаградителната лихва. Заявява, че кредитополучателят е заплатил само две от вноските по кредита и е останал задължен за главница от 1157.16 лева, възнаградителната лихва до края на срока на договора в размер на 147.54 лева и начислената лихва за забава върху непогасената главница до 16.04.2021 г., дължима на осн. чл. 3 от договора. Претендира да се установи вземането по основание и размер.

Становището на особения представител, назначен да защитава интересите на ответника е за неоснователност на иска по подробно изложени в отговора аргументи.

Пред настоящата инстанция спорът се свежда до приложението на чл. 27 ал.2 от ЗПК, до дължимостта на сумата за застраховка по кредита, търсена като част от главницата и до основателността на претенциите за лихви.

Спорните въпроси относно автентичността на договора за кредит и размера на шрифта с оглед изискванията по ЗПК са разрешени в полза на кредитора в първата инстанция и на база заключения по експертизи, които не са оспорени от страните.

Затова и съдът приема, че процесният договор за кредит валидно

обвързва страните, отговаря на императивните изисквания за съдържание по чл. 10 от ЗПК, а лихвените проценти и ГПР не противоречат на чл. 19 от същия нормативен акт. Претенцията по договора е заявена пред заповедния съд след изтичане на срока за връщане на сумите.

1. По приложението на чл. 27 ал.2 от ЗПК.

Съгласно цитираната разпоредба на закона, при предоставяне на кредит за придобиване на стоки или услуги /тук стока/, задълженията на потребителя възникват от момента на доставка на стоката. Съдът счита, че този правопораждащ елемент от фактическия състав на нормата е изпълнен и се доказва от: представеното в първата инстанция уведомително писмо /л. 92/, с което кредиторът е предоставил на кредитополучателя С. уверение за пред „ТЕХНОПОЛИС БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, което да послужи като основание за предоставяне на клиента на желаната стока, обект на договора за финансиране. Със същото е удостоверено, че кредиторът е получил от доставчика на стоката дубликата на фактура № 0200373131, издадена на кредитополучателя за покупка на стоката. Отделно, на л. 70 по делото е приложен като доказателство този дубликат /под формата на фискален бон/, който е подписан от кредитополучателя и е за сумата от 1199 лева за закупената стока – телевизор /съгласно и клаузите по договора за кредит/. И накрая, но не по значение място, изпълнението на нормативното изискване по ЗПК, което доказва изправност на кредитора е и заключението по ССЕ, неоспорено в първата инстанция, кредитирано като обективно и компетентно дадено, съгласно което кредиторът е заплатил към доставчика сумата от 1199 лева по банков път. Няма данни потребителят да се е отказал от договора за кредит в хипотезата на чл. 27 ал.4 от ЗПК, обратно заплащането на две от дължимите месечни вноски също налага извод за получаването на стоката.

Затова и доказателствата, ценени поотделно и в съвкупност сочат, че стоката е закупена, а в тежест на купувача, кредитополучател е възникнало задължението да заплати отпуснатия кредит.

2. По включването на застрахователната премия в главницата:

Съгласно представения договор за кредит, към главницата от 1199 лева е включена и сумата от 107.91 лева застраховка, респективно връщането ѝ е част от погасителните вноски по кредита.

По делото е представен договор за застрахователно посредничество към договора за кредит, сертификат за застраховка „Закрила на плащанията Плюс“ към договор № CREX-17679316/07.02.2020 г. и общи условия, всички подписани от кредитополучателя – застрахован Р. С., който е приел кредиторът да посредничи, а застрахователят е дал изрично съгласие за сключване на горната застраховка. Съгласно клаузите на договора, дължимата застрахователна премия при кредити, отпуснати за срок от 7 до 12 месеца е 9% от стойността на кредита или тук 9% от 1199 лева, т.е. 107.91 лева. Според клаузите застрахователният период е равен на този на кредита – 12 месеца. В договора за застрахователно посредничество – чл. 4 е уговорено, че премията ще бъде заплатена съгласно клаузите на договора от страна на кредитополучателя. Ирелевантен досежно задълженията на застрахования С. е факта дали застраховащият е заплатил на застрахователя премията. Това е така, защото съгласно чл. 7 от ОУ към договора за застраховка, дължимата застрахователна премия се финансира от застраховащия, а застрахованото

лице я изплаща, ведно с месечната погасителна вноска. Това означава, че всъщност „БНП ПАРИБА“ финансира, т.е. кредитира потребителят за сумата по застраховката, поради което тази сума резонно е част от главницата. ОУ към договора за застраховка също са надлежно подписани от потребителя, поради което и същият се е съгласил както кредиторът да заплати вместо него на застрахователя дължимата премия по застраховката, така и да върне сумата разсрочено според уговореното в договора за потребителския кредит.

Горното сочи, че искът за главница е доказан по основание, а с оглед заключението по ССЕ, съдът приема, че ищецът е установил и дължимия размер.

3. По претендираните лихви:

Следва да се има предвид, че уговорената между страните лихва в размер на 33.27% на годишна база е дължимото от потребителя възнаграждение на кредитора за услугата по предоставяне на кредита. Същата се дължи до момента, в който договора е действащ, а в конкретика и за целия му период, тъй като не е обявявана предсрочната му изискуемост. Тази лихва, дължима по чл. 430 ал.2 от ТЗ е различна от законната лихва за забава, санкционираща неизправния длъжник по задължението му да върне кредита. Последната се претендира в законоустановения размер и е начислена върху падежиралата и неплатена в срок главница съгласно чл. 3 от договора и заключението на ССЕ. В този смисъл не се касае нито за една и съща претенция, нито за търсене на лихва върху лихва.

Изложените в жалбата основания за незаконосъобразност на решението на ВРС настоящата инстанция намира за недоказани, обжалваният съдебен акт не страна от пороци, налагащи отмяната му, поради което и следва да бъде потвърден.

4. По разноските:

Изходът от спора пред настоящата инстанция налага в тежест на ответника да бъде възложено заплащането на сторените от въззиваемата страна разноски – заплатеното адвокатско възнаграждение за особения представител и юрисконсултско възнаграждение, което настоящият състав на съда определя на 100 лева, на осн. чл. 25а ал.3 от НЗПП. С. ще бъде осъден да заплати в полза на ОС Варна и дължимата за въззивното производство държавна такса в размер на 75 лева.

Водим от гоното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение № 3229/27.10.2022 г. по гр.д. № 13824/2021 г. по описа на същия съд.

ОСЪЖДА Р. Я. С., ЕГН *****, гр .Варна да заплати на „БНП ПАРИБА ПЪРСЪНЪЛ ФАЙНЕНС“ С.А. Франция, чрез „БНП ПАРИБА ПЪРСЪНЪЛ ФАЙНЕНС“ С.А., клон България, ЕИК 204915054, гр. София сумата от **340.31 /триста и четиридесет и 0.31/ лева** разноски за производството пред ОС Варна, на осн. чл. 78 ал.3 и чл. 78 ал.8 от ГПК.

ОСЪЖДА Р. Я. С., ЕГН *****, гр .Варна да заплати по сметка държавни такси на **Окръжен съд Варна** сумата от **75 /седемдесет и пет/**

лева, дължима държавна такса за въззивното производство, на осн. чл. 78 ал.6 от ГПК.

Решението не подлежи на обжалване, по аргумент на чл. 280 ал.3 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____